

Найвірніша дружина

Микола Руденко

Перед могильним гнітом самоти,
Який на душу давить неугавно,
Вже й ти зробилася чужою — ти,
Що найріднішою була недавно.

Всю логіку спустошено до дна,
В гнівливості досягнута вершина.
І залишилася мені одна
Подруга давніх літ —
Гірка дружина.

Коли зірок і куль гримучий сплав
Мене прийняв до себе у науку —
Неначе із-за хмари хтось поклав
Мені на поперек залізну руку.

Не гасять болю ні бинти, ні мазь —
І, може, це пояснить лиш могила:
Та куля, котра в поперек вп'ялась,
Мені живу істоту прищепила.

Це так давно було, давно колись —
Тоді, як сталлю прогрімila туча.
Від тих часів ми звиклись і зжились,
Моя невигойна, моя болюча!

Ти дихаєш під боком у журбі,
Штовхаєш серце на світанку рано.
Є справді щось солодке у тобі,
О боле мій —
Моя блокадна рано!

Твоя чутливість з'єднує мене
Із хмарами та сонцем, та вітрами.
І жоден дощ хребет не обмине —
На ньому ставить синоптичні драми.

Пройшли повз серце череди жінок.
Та ось ударила крута година —
Лише тобі й мені плетуть вінок
З тернів євангельських,
Моя єдина.

О Господи! Дай із твого лиця
Росинку випити, щоб мати силу...
Лиш ти зі мною, боле, до кінця —
В одній труні ми й ляжемо в могилу.